

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie z zażalenia **A.O.**

na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Grunwald
w Poznaniu

z dnia 31 lipca 2024 r., sygn. akt [...],

o odmowie wszczęcia śledztwa,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 23 października 2024 r.

inicjatywy przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu,
wyrażonej w postanowieniu Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce
w Poznaniu

z dnia 30 sierpnia 2024 r., sygn. akt VIII Kp 600/24,

na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:
odmówić przekazania sprawy.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynął postulat Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu przekazania innemu sądowi równorzędnemu sprawy z zażalenia A.O. na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Grunwald w Poznaniu. Przedmiotowym orzeczeniem, ze względu na brak ustawowych znamion czynu zabronionego, odmówiono wszczęcia śledztwa w

sprawie [...] o przekroczenie uprawnień i niedopełnienie obowiązków przez sędziów Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, mające przejawiać się w niekorzystnym dla skarżącej procedowaniu w sprawie I C 280/24.

W uzasadnieniu wystąpienia Sąd właściwy miejscowo do rozpoznania zażalenia wskazał, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu, albowiem w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa wskazani zostali sędziowie sądu występującego, w tym były prezes Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje;

Inicjatywa Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu nie zasługiwała na uwzględnienie.

Stanowisko, że zapatrywanie zawarte w wystąpieniu było całkowicie chybione, należało poprzedzić konstatacją płynącą z lektury uzasadnienia postanowienia. Trudno nie dostrzec, że Sąd właściwy miejscowo bardzo ogólnikowo odniósł się do zaistniałego układu procesowego, który stał się przyczyną sformułowania żądania. Większą część postulatu stanowią fragmenty orzecznictwa Sądu Najwyższego, luźno powiązane ze stanem faktycznym w sprawie. Przekonanie, że rozpatrzenie zażalenia zrodzi obawę zarzutu braku obiektywizmu organu procedującego, nie zostało wyjaśnione. Pojawienia się domniemanych zastrzeżeń Sąd Najwyższy nie doszukał się także analizując sprawę. Przede wszystkim umorzenie postępowania nastąpiło ze względu na ustalenie, że w sprawie zachodziła negatywna przesłanka z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., a więc że nie doszło do sytuacji, w której sędzia orzekający w Sądzie właściwym do rozpoznania sprawy, zostałby pozbawiony immunitetu i byłby stroną postępowania. Tymczasem w przedmiotowej sprawie należy w pierwszym rzędzie ocenić, czy w ogóle został popełniony czyn zabroniony i czy stanowi on przestępstwo. Przypomnienia wymagał fakt, że chodzi o czynności podjęte w wydziale cywilnym, a nie karnym, w którym rozpatrywane będzie zażalenie. Wobec powyższego z całą stanowczością wypadało stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie nie wystąpiły przesłanki, które pozwalałyby na stwierdzenie, że zbadanie zasadności zażalenia

przez Sąd umocowany na podstawie art. 31 § 1 k.p.k., składną o licznej obsadzie sędziowskiej, mogłoby budzić wątpliwości i zastrzeżenia postronnych obserwatorów.

Z powyższych powodów Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

WB.

[ms]